

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Διδάσκαλε, ποῦ μένεις; λέγει αὐτοῖς· ἔρχεσθε καί ἴδετε».

Στὴν ἀρχὴ τοῦ δημοσίου βίου τοῦ Χριστοῦ μᾶς μεταφέρει τό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα καί μᾶς παρουσιάζει τὴ συνάντησή του με τοὺς πρώτους μαθητές του καί με τὸν ἐορταζόμενο σήμερα ἅγιο ἀπόστολο Ἀνδρέα, τὸν πρωτόκλητο.

Ἦταν ὁ πρῶτος, ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ ὁποῖος ἄκουσε τὸν Χριστό νὰ ὁμιλεῖ καί ἐλκύσθηκε ἀπὸ τὸν λόγο του καί τὸν πλησίασε. Καί ὄχι μόνο ἔμεινε κοντά του γιὰ πάντα ἀλλὰ ἔγινε ἀπόστολος καί κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου του καί ἀξιώθηκε νὰ μαρτυρήσει με σταυρικό θάνατο γιὰ τὴν πίστη καί τὴν ἀγάπη στὸν διδάσκαλό του.

Ἴσως κάποιοι ὅμως ἀναρωτιοῦνται ποιά εἶναι σημασία τῆς κλήσεως τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου ἀπὸ τὸν Χριστό γιὰ μᾶς καί γιὰ ποιὸν λόγο ἀναφέρεται σέ αὐτὴ τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα.

Ἡ σημασία τῆς κλήσεως ἔγκειται στὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου ἀλλὰ καί τῶν ἄλλων μαθητῶν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστό.

Τὸν ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορά. Τὸν ἄκουαν γιὰ πρώτη φορά. Καί ὅμως τὸν ἀκολούθησαν χωρὶς ἐνδοιασμούς, χωρὶς λογισμούς ἀμφιβολίας καί ἀνησυχίας. Ἄφησαν τὰ πάντα καί ξεκίνησαν μαζί του μία πορεία πού δὲν ἤξεραν ποῦ θὰ τοὺς ὀδηγήσει. Καί δὲν διαψεύσθηκαν καί δὲν ἀπογοητεύθηκαν.

Πόσο διαφορετικὴ εἶναι, ἀδελφοί μου, ἡ δική τους στάση ἀπὸ τὴ δική μας. Οἱ ἀπόστολοι, ἐνῶ δὲν γνωρίζουν τίποτε γιὰ τὸν Χριστό, τολμοῦν ἀνεπιφύλακτα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Ἐμεῖς, ἐνῶ τὸν γνωρίζουμε, ἐνῶ ἔχουμε δεῖ τὰ θαύματά του, ἐνῶ ἔχουμε δεῖ τὴ θαυμαστὴ πορεία τῆς Ἐκκλησίας του διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐνῶ γνωρίζουμε πὼς παρὰ τοὺς διωγμούς καί τὰ μαρτύρια πού ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία καί τὰ πιστὰ μέλη της συνεχίζει νὰ ὑπάρχει καί νὰ ἀποτελεῖ τὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ἔχουμε ὀρατὴ τὴν παρουσία τῶν ἁγίων της στὴ ζωὴ μας με τὰ ἱερά λείψανά τους καί τίς θαυματουργές εἰκόνες τους, συχνά ἀμφιβάλλουμε γιὰ τὴν πίστη μας, διστάζουμε νὰ ἀκολουθήσουμε τὸν Χριστό, δὲν τολμοῦμε νὰ τηρήσουμε στὴ ζωὴ μας τὸν λόγο τοῦ εὐαγγελίου ἢ φοβοῦμεθα νὰ ὁμολογήσουμε τὴν πίστη μας.

Καί ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο πολλές φορές συμβαίνουν αὐτὰ εἶναι γιατί δὲν δίδουμε τὴν ἀπαραίτητη προσοχὴ στὴν πρόσκληση πού ἀπευθύνει καί σέ μᾶς ὁ Χριστός, στὴν πρόσκληση πού τὸν ἀκούσαμε νὰ ἀπευθύνει στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα στὸν ἀπόστολο Ἀνδρέα, ὅταν τὸν ρώτησε «Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;» καί ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε «ἔρχεσθε καί ἴδετε». Ἐλᾶτε καί θὰ δεῖτε ποῦ μένω. Ἐλᾶτε καί θὰ δεῖτε ποιός εἶμαι. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ με γνωρίσετε ἀπὸ ἀπόσταση. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ με καταλάβετε μόνο διαβάζοντας ἢ ἀκούοντας γιὰ μένα. Ἡ προσωπικὴ γνώση καί ἐμπειρία εἶναι ἀναγκαία, καί ὁ κάθε ἄνθρωπος πού θέλει πραγματικά νὰ πιστεύσει καί νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, θὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσει αὐτὴ τὴν ἐμπειρία, νὰ πλησιάσει καί νὰ ζήσει κοντά στὸν Χριστό.

Πολλοὶ νομίζουμε, ἀδελφοί μου, ὅτι ἐπειδὴ ἔχουμε γεννηθεῖ μέσα σέ μία χριστιανικὴ πατρίδα καί οἰκογένεια, ἐπειδὴ ἔχουμε βαπτισθεῖ χριστιανοί, ἐπειδὴ ζοῦμε μέσα σέ ἓνα χριστιανικό περιβάλλον, γνωρίζουμε τὸν Χριστό. Καί μᾶς ἀρκεῖ αὐτό. Καί ἐπαναπαυόμεθα σέ αὐτό. Ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζουμε ὅσο πρέπει, καί γι' αὐτό στὴν πρώτη δυσκολία, στὴν πρώτη δοκιμασία, στὸν πρῶτο πειρασμό, τὸν ἐγκαταλείπουμε, τὸν ἀρνούμεθα, λέμε ὅτι δὲν τὸν γνωρίζουμε ἢ καί ζοῦμε σάν νὰ μὴν τὸν γνωρίζουμε, σάν νὰ μὴν εἴμεθα μέλη τοῦ Σώματός του, τῆς Ἐκκλησίας του. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ πάντοτε διὰ τῶν ἁγίων του, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς διαρκεῖς μάρτυρες τῆς ἐμπειρίας τῆς ζωῆς κοντά στὸν Χριστό.

Γι' αυτό και ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ καί σήμερα, τόσο μέ τήν πρόσκληση πού μᾶς ἀπηύθυνε στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ὅσο καί μέ τό παράδειγμα τοῦ ἑορταζομένου ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου· μᾶς καλεῖ νά τόν ἀκολουθήσουμε καί νά δοῦμε καί νά πεισθοῦμε «ὅτι χρηστός ὁ Κύριος», ζώντας κοντά του μέσα ἀπό τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, τή λειτουργική καί τή μυστηριακή, μέσα ἀπό τήν προσευχή καί τή μελέτη τοῦ λόγου του, μέσα ἀπό τόν ἀγώνα καί τήν καθημερινή προσπάθειά μας νά ἐφαρμόζουμε τό θέλημα καί τίς ἐντολές του.

Ἔτσι μόνο θά μπορέσουμε καί ἐμεῖς καί νά γνωρίσουμε οὐσιαστικά καί πραγματικά τόν Χριστό καί νά συνδεθοῦμε μαζί του, ἀκολουθώντας τό παράδειγμα τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου, τοῦ πρωτοκλήτου, ἔτσι ὥστε νά τόν τιμήσουμε ὄχι μόνο μέ τά λόγια μας ἤ μέ τή συμμετοχή μας στή θεία λειτουργία ἐπὶ τῇ μνήμῃ του, ἀλλά μέ τή ζωή μας, γιά νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς νά εἴμεθα κοντά στόν Χριστό καί σέ αὐτή τή ζωή καί στήν αἰώνια, τήν ὁποία εὐχομαι διά πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Ἀνδρέου νά χαρίσει σέ ὅλους μας ὁ Θεός.